

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ieremiæ Prophetæ Threni Carmine redditi

Latomus, Jacobus

Antverpiae, 1587

Ieremiæ Prophetæ Threni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69084](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69084)

IEREMIÆ PROPHE TÆ

T H R E N I.

CAPVT PRIMVM.

Aleph.

V O M O D O sola sedet vacuis vrbs
in clyta muris,

Quæ populi quondam plena fre-
quentis erat.

Vt mulier facta est natis viduata,
viroque,

Quæ iura, & leges gentibus antè dabat.

Hæc populis multos latè dominata per annos,

Nunc pendit dominis dura tributa suis.

Beth.

Ipsa suam sortem lacrymis de nocte profusis

Fleuit, & hæret adhuc plurima gutta genis.

Qui daret afflictæ blandis solatia verbis,

Non fuit: hanc odio, quisquis amauit, habet.

A quibus auxilium rebus sperabat egenis,

Hos sibi iam patitur ludificata truces.

Gimel.

Gens Hebræa iugi impatiens mutare penates

Cogitur, & sedes hospes adire nouas.

Hic quoque speratum nescit reperire leuamen,

Nulla quies miseræ barbaro ab hoste datur:

Nil patriam liquisse iuuat, solitalque nouales,

Namque alio opprimitur non minus orbe malis.

Daleth.

Deserti lugent calles, plateæque Sionis,

Quòd nemo veniens annua festa colat.

A 3

Sacrifici

Sacrifici mœrent, portæ fecere ruinam,
Squallet virginitas, omnia amaror habet.

He.

Cuncta tenet hostes, penes hos iã summa potestas:
Luxuriat raptis impia turba bonis.
Has tibi decreuit Domini sententia penas,
Offensi vario crimine Iuda tuo.
Turba tenella præit victores capta sequentes,
Brachiaque in tergum fune retorta gerit.

Vau.

Arce Sionæa solitum decus omne recessit,
Et cultu insignis qui fuit antè nitor.
Ipsius proceres, miserarum more bidentum,
Inueniunt ventri pascua nulla suo.
Hinc fracti, & cunctis exhausti viribus, ante
Instantis faciem turpiter hostis eunt,

Zain.

Quas Solyma ærumnas tulerit, miseranda reuoluit,
Quasque tulit, meritis imputat ipsa suis:
Diuitias recolit, simul & gratissima quondam
Pignora, & eximium quicquid in vrbe fuit,
Tempore quo populus nondum crudelia passus
Arma, peregrino captus ab hoste foret.
Luctibus oppressæ porro immani que dolore
Qui daret optatam nemo repertus opem.
Tantæ hostes vrbis læti aspexere ruinam,
Perstrinxere iocis Sabbathæ nostra suis.

Heth.

Ah Solyma infandum facinus commisit, & ingens
Peccatum, cunctis hinc vaga facta locis.
Egregiam splendore prius quicumque colebat,
Quum foret imperio, diuitiis que potens,

Muta.

Mutatis animis oppressam spernit, & odit,
 Ipsi postquam dedecus omne videt.
 Ipsa autem tristi gemitus de pectore ducens,
 Auertit vultus plena pudore suos.

Teth.

Fœda luto ipsius turpi vestigia sordent,
 Et cœni maculas simbria spurca trahit.
 Ut finem hunc caperet fieri non posse putabat,
 Sed ruit impulsu præcipitata graui.
 Qui daret afflictæ monitu solatia amico
 Quæsitus, nemo qui dare vellet, erat.
 Huc Domine aduertas quæso pia lumina, quamque
 Despecta iaceam conditione vide.

Iod.

Hostica gens rapuit rerum pulcherrima queque,
 Sacrilegaque decus sustulit omne manu.
 Vidimus heu templum gentes calcare prophanas,
 Lege tua vetitum quod solet esse nefas.

Caph.

Heu populus mœsto ducit suspiria corde,
 Et patitur victu deficiente, famem.
 Nobilis exiguo mutatur pane supellex,
 Quo releuent animam, sustineantque suam.
 Huc tandem placidos adhibe Pater optime vultus:
 Quæso age quàm vilis sim modò facta vide.

Lamed.

Hanc quicumque viam gressu transmittitis, eia
 Attentè clades noscite quæso meas.
 Obseruate meo similis dolor esse dolori
 Num queat, & pœnæ par sit an vlla meæ.
 Me Dominus carpsit, solet vt vindemitor vuas:
 Hoc prius irata voce minatus erat.

Mem.

E cælo immisit flagrantés ossibus ignes,
 Erudijt luxus, edomuitque meos.
 Infidiosa meis expandit retia plantis,
 Hinc ego sum retro ferre coacta gradum.
 Desertæ, vastæque parem me fecit eremo,
 Tristitia totos conficiorque dies.

Nun.

Ille mea in fascem strinxit peccata molestum,
 Impositus collo est sarcina dura meo:
 Hinc mihi de toto fluxerunt corpore vires,
 Et mea sunt tanto membra soluta iugo.
 Omnipotens Dominus manibus me tradidit illis
 Vnde resurgendi spes mihi nulla datur.

Samech.

De medio nostri proceres, & fortia bello
 Pectora, & excelsos abstulit ille duces.
 Dirâ iuuentutis mactandæ tempora nostræ
 Indixit, poterat quæ mihi adesse manu:
 Scilicet ad cædem hanc vicino ex orbe vocauit
 Quoslibet, & dicta præsto fuere die.
 Utque terit prælo maturas vinitor vuas,
 Sic tua trita graui est filia Iuda malo.

Ain.

Inde mea affiduo soluuntur lumina fletu,
 Perque genas lacrymæ (nec modus vllus) eunt.
 Nam procul omnis abest qui me solamine blando
 Mœroris posset parte leuare mei.
 Nostra sub hoste fero soboles captiua tenetur,
 Et periit gentis spes modò rapta meæ:
 Ille suo nostras vincebat robore vires,
 Nec miseræ inuictum fas superare fuit.

Phe.

Phe.

Ad charos lacrymosa Sion sua brachia tendens,
 Haud aliquem cuius voce leuetur habet:
 Præsidiumque illinc quærens frustratur, & ipsos
 Quando decet minimè, vertere terga videt.
 Causa subest, etenim Dominus mādauit, vt omnes
 In miserum ferrent arma inimica Iacob.
 Propterea Solymam populi cinxere minaces,
 Atque omni clausam milite parte tenent.
 A quibus haud aliter contempta, & vilis habetur,
 Fœmina quàm fluxu sordida facta suo.

Isade.

De Domino haud quicquam querimus, iustissimus
 Suppliciū proprij criminis ipsa luo. (ille est:
 Illius audaces legem calcauimus æquam,
 Nullaque cura fuit cęlica iussa sequi.
 Audite ô populi partem quamcumque tenetis
 Telluris, luctus quęso videte meos.
 Sunt mihi surrepti iuuenes, castęque puellę,
 Cogunturque fero vincla sub hoste pati.

Coph.

Acciui stabiles quotquot mihi rebar amicos,
 Instabiles rupta verba dedere fide.
 Sacrifici periere mei, periere verenda
 Canicie, victu deficiente, senes.
 Quæsiuere cibos, frustra releuare parantes
 Corpora ab vrgenti tabida facta fame.

Res.

O Domine, ô cuius pietas per cuncta perennat
 Secula, ad ærumnas lumina verte meas.
 En mœrore mihi concrescit venter acerbo,
 Cordaque præ nimio deliquere metu:

A 5

Vsque-

Vsq̄ue adeo admissi sceleris me torquet amaror,
 Impia quo legi mouimus arma tuæ.
 Ergo foris gladio miseri consumimur, intus
 Omnibus apparet mortis imago locis.

Sim.

Audierant gemitusque meos, sauosque labores,
 Quos rebar fidum pectus habere mihi:
 Presidiumque malis sperabam haud segne daturos:
 Sed mea qui curet vulnera, nemo venit.
 Alloquio haud quisquam me solaturus adire:
 Cogitat, aut casus voce leuare meos:
 At contrà exultant hostes, & gaudia nostris
 De tantis agitant irrequieta malis.
 Intulit hæc nobis meritò tua iusta voluntas,
 Ætherei agnosco iudicis esse manum.
 Spes tamen est, qua nos aliqua ratione leuemur,
 Vt videam versas barbaro in hoste vices.
 Vt similis fiat nostri, mala plurima passus,
 Suppliciumque pari conditione luat.

Tam.

O cuius nunquam falluntur lumina, qui que
 Omne quod in toto vertitur orbe, vides;
 Aspice, queso Deus, quàm nobis dira scelesti
 Intulerint hostes, quamque nefanda parent:
 Quæ sum passa, precor fac vt patiantur & illi,
 Quasque fui pœnas ferre coacta, ferant:
 Quamq̄; tuli immites propter mea crimina casus,
 Tam subeat duras impia turba cruces.
 Fine carent luctus nostri, sine fine fatigor
 Fletibus, immensus pectora mœror habet.

CAPVT

CAPVT II.

Aleph.

Quam Domini ira furēs nebulosa nocte Sionē
 Inuoluit? quā nunc discolor illa sibi est?
 Concidit à cęlo decor Israēlis, humique
 Iplius species præcipitata iacet.

Quum fureret Dominus, liquit, velut immemor, illā
 Subdita sella suo quæ solet esse pedi.

Beth.

Quicquid erat specie insigni spectabile, vertit
 In præcep̄s, veniæ nec tulit esse locum.

Inque furore domos, & propugnacula, & arces
 Diruit, & plano reddidit æqua solo.

Cuncta prophanauit præclari insignia regni,
 Cum procerum turba, principibusque viris.

Gimel.

Robora confregit furiata feruidus ira,
 Gens quibus Isacidum nobilis antè fuit.

Deseruit bello miseros, & ab hoste retraxit,
 Auxilio quoties debuit esse, manum.

Ast in Thariadas flagrans incanduit, acri
 Obuia per gyrum non minus igne vorans.

Daleth.

Haud secus ac hostis, tenso nos pertulit arcu,
 Et dedit in nostrum tristia tela caput:

Sic dextram sæuos Dominus librauit ad ictus,
 Iplius vt species planè inimica foret.

Quicquid erat visu pulchrū, oblectabile quicquid,
 Perdidit, ex illo nil superesse tulit.

Insper irarum totas effudit habenas
 In genus Israēl, & tua tecta Sion.

He.

He.

Pro placido fautore parem se præbuit hosti,
 Præcipitans sobolem magne Iacobe tuam.
 Omnia subuertit Solymorum mœnia, turres,
 Quicquid & vrbani roboris intus erat.
 Impleuit grauibus totam mœroribus urbem,
 Tristitiæque notas angulus omnis habet.

Vau.

Ipse sua immani prostrauit templa ruina,
 Hortensem, videas, dixeris esse casam.
 Quæ prius aptarat propriæ tentoria sedi,
 Vltrici euertens perdidit illa manu.
 Sustulit inuisæ solennia festa Sionis,
 Et spoliata suo Sabbatha honore iacent.
 Tradidit opprobriis reges, sacrique ministros,
 Atque ipsos iræ perculit igne suæ.

Zain.

Cultibus addictas diuinis respuit aras,
 Præcipuis etiam templa dicata sacris.
 Hostili muros, & propugnacula dextræ
 Tradidit, affligi passus & illa solo est.
 Hinc Domini implerunt lætis clamoribus ædem,
 Solenni quales plebs dabat ore die.

Heth.

Constituit Dominus validos euertere muros,
 Arx quibus æriæ firma Sionis erat.
 Hanc super emensus normam, funemque tetendit,
 Cerneret vt positu quàm foret ampla suo.
 Nec prius amouit dextram, quàm tota iaceret,
 Inque foret miseris rudera versa modis.
 Iamque adèd nullos videas superesse penates,
 Atque opere è tanto vix bene signa manent.

Nunc

Nunc muri tristes, nunc propugnacula lugent,
Omnibus exitio vasta ruina fuit.

Teth.

Absorpsit tellus emotas cardine portas,
Contriti vectes, fractus & omnis obex.
Rex captus, capti proceres abiere, ferasque
Nunc inter gentes tempora dura trahunt.
Vis periit legum, sacri siluere prophetæ,
Responsa æthereus nec dedit vlla Pater.

Iod.

In terra tacitus senio venerabilis ordo
Confedit, puluis vertice sparsus erat.
Tristia vestierat setoso corpora sacco,
Temporibus cultu conueniente suis.
Virgo oculos deiecit humi Solymæa liquentes,
Nec sinit immodicus tollere ad astra pudor.

Caph.

Hei mihi continuo caligant lumina fletu,
Viscera sunt luctu turbida tota meo.
Funera dum specto miseri stragemque popelli,
Fluxit humi nostrum pene dolore iecur.
Idque magis, pueros, nondumque à lacte remotos,
Dum Solymæ in mediis specto perire viis.

Lamed.

Quum miseranda fames crudesceret vrbe, sitisque,
Deficiente cibo, deficiente mero,
Tabescens matres puerilis turba rogabat,
O vbi frumentum, mater, vbiue merum est?
In plateis igitur tam certa morte peribant,
Quam qui lætiferum corpore vulnus habet.
Sæpè puer matris gremio, amplexuque receptus,
In mæsto liquit corpus inane sinu.

Mem.

Mem.

Haecenus secum
de calamitate
populi sui lo-
quutus, in ipsum
populum allo-
quitur.

Cui te nunc similem plebs ô Solymæa, parémus
Fortunæ tandem conditione feram?
Qua tibi voce queam tantos releuare dolores:
Quod tibi solamen posse valere putem?
Namque tua immensa est, pelagoq; simillima clades,
In quo non aliquem sit reperire modum.
Quis tibi, qui sue tuis poterit succurrere rebus,
Quæ poterit tantis esse medela malis?

Num.

Prædixere tui vero pugnancia vates,
Stultaque, nec lapsus corripuere tuos.
Forsthan offensæ dolor ad meliora vocasset,
Nec fieres hosti præda dolenda tuo:
Si castigassent monitu tua crimina acerbo,
Factaque, quæ Domini causa furoris erant.
Ast animi tantum proprii commenta tulere,
Mentis & insanæ somnia vana suæ,
Somnia quæ propter pulsi patriaque focisque,
Æternum fertis credula turba iugum.

Samech.

Qui te prætereunt læti tua damna recensent,
Gaudiaque ostendunt plausibus ampla suis.
Stridula contorquent vibratis sibila linguis,
Et tua derident damna, mouentque caput.
Teque adeo quisquis mutatam cernit ab illa,
Insultat læto talibus ore tibi:
Hæcine vah Solyma est tam plenum nacta decoré,
Ut fuerit cunctis suspicienda plagis?
Hæcine quæ mundi tractus dilecta per omnes,
Delicias orbi, lætitiâque dabat?

Pbe.

Phe.

En tibi diducto faciunt conuicia rictu,
 Queis tua prosperitas inuidiosa fuit,
 Certatim exagitant sanna tua fata procaci,
 Te super ingeminant sibila, dente fremunt.
 Expectata dies, aiunt, optataque venit,
 Qua tandem cupidis vrbs lanianda datur.
 Nunc ô nunc votis cesserunt omnia nostris,
 Nunc finis Solymæ sæpe vocatus adest.
 Vidimus inuisam ferro succumbere gentem,
 Quodque animus fuerat quærere, dextra tenet.

Ain.

Quæ tibi decrerat Dominus facienda, peregit,
 Quæque olim verbis sæpe minatus erat.
 Omnia subuertit, propriæ miserescere genti
 Renuit, haud cuiquam parcere cura fuit.
 Hostibus ingenti tua detrimenta fuere
 Lætitia, potuit gratius esse nihil.
 Cornua creuerunt istis hostilia damnis,
 Inualuit lapsu gens inimica tuo.

Isade.

Ad Dominum mæstis clamarunt vocibus illi,
 Proque sua tales vrbe dedere sonos:
 Certatim ô muri natæ plorate Sionis,
 Perque genas lacrymæ fluminis instar eant:
 Ne cessent gemitus, fletus vrgete perennes,
 Seu petat occasum Sol, reuehatur diem.
 Ne tibi concedas requiem misera ora rigandi,
 Perstet in officio pupula mæsta suo.

Coph.

Surgite, nec libeat solitos implere sopores,
 Sed requiem multa rumpere nocte iuuet:

Quum

Docet quid in
 afflictionibus
 faciendum.

Quum primùm vigiles seruandæ munus inibunt
 Urbis, ad æthereum tollite corda Deum.
 Pectoris ad Dominum plenos effundite questus,
 Et manent lacrymæ more fluentis aquæ.
 Suppliciter geminate manus, cæloque leuate,
 Vestraque sidereo damna referte Deo.
 Dicite quàm multos pueros indigna necarit
 In plateis, nullo subueniente, fames.

Res.

Aspice magne parens rerum, propiusque tuere
 Quàm tibi sim grauibus vinea pressa malis.
 Falsne erit, vt laniet tandem sua pignora mater,
 Inque sua vt condat viscera torta fame?
 Pignora mensuram vix attingentia palmi,
 A partuque recens corpora rapta suo?
 An patiere pios in templo occumbere mystas?
 Inque adytis vates ense perire tuos?

Sin.

In triuiis, & humi pueri iacuere, senesque:
 Qui inferret tumulis funera, nullus erat.
 Crudeli teneræ gladio cecidere puellæ,
 Consimili iuuenes interiере malo.
 Id factum Deus est, calida dum feruidus ira,
 Cuncta neci dextra nil miserante dabas.

Tau.

Accersuisti velut ad solennia festa,
 Terrores omni qui mihi parte darent.
 Bile furente tua, sic vndique clausa tenebar,
 Esset vt effugij spes mihi nulla super.
 Ciuibus è nostris qui se subduceret hosti
 Non fuit, aut trepidam posset inire fugam.

Ergo

Ergo quos primis eduxi mater ab annis,
Exitio cunctos gens inimica dedit.

CAPVT III.

Aleph.

En ego, qui virgæ Domini indignantis acerbos
Sustineo casus, pauperiemque grauem:
In tenebras miserum me ducens egit ineres,
Et tetros, quo lux non cadit vlla, locos.
In me præcipuè sese, & sua verbera, vertit,
Semper & iratam fertque refertque manum.

Beth.

Carnibus ille meis senium deforme, cutique
Intulit, attriuit corporis ossa malis.
Mœnia constructo circumdedit vrbica septo,
Cingit vtrinque meum felque laborque latus.
Me specus accepit Phœbææ imperuia luci,
Sumque illis similis quos nigra busta tenent.

Gimel.

Ne foret effugium, vallum circumdedit vrbi
Captiux, pedicas vinclaque nostra grauens:
Tristis eum querulo dudum clamore precabar,
Ipse sed auersa respuit aure preces.
Qua fuit incessus, quadrato marmore clausit,
Nec via iam restat gressibus vlla meis.

Daleth.

Me petit insidiis cæco velut vrsus ab antro,
Vtque leo impastus quem sua lustra tegunt,
Ipse meos calles penitus subuertit, & urbem
Diffregit, vacuum fecit & esse locum.
Arcum curuauit, neruumque attraxit, at ipse
Quem peterent eius spicula solus eram.

B

He.

He.

Ergo mea infestis traiecit membra sagittis,
 Vulneraque inflixit renibus alta meis.
 Scommate me totis agitatur fera turba diebus,
 Et mea famoso carmine cuncta notat.
 Illa mihi affudit pro dulci absynthia potu,
 Officiumque cibi tristis amaror habet.

Vau.

Panem mea effractis orbarunt dentibus ora,
 Pro dulci cineres sunt mihi pane dati.
 Nulla quies animo: sum longè à pace repulsus,
 Præteriti memorem nec lubet esse boni.
 Dixi igitur: vires abeunt, frustrorque petito
 Fine, mea à Domino spes quoque fracta iacet.

Zain.

Pauperiem, casusque graues reminiscere nostros,
 Fellis & absynthi sit tibi cura mei.
 Tam tristes memori seruo sub pectore succos,
 Quos ego dum recolo, mens mea tabe labat.
 Dum tamen hæc propius reputo, fiducia surgit
 Maior, & in Domino spem reuocare iuuat.

Heth.

Nam quod non penitus cõsumpti morte iacemus,
 Fine carens eius gratia sola dedit.
 Semper eam quæuis surgens Aurora recentem
 Aspicit, est fidei copia multa Deo.
 Ille mihi vice sortis erit, sors ipsa, nec vnquam
 Quod magis expectem (mens mea dixit) erit.

Teth.

Optimus ille, pia spe præstolantibus ipsum:
 Optimus his, curæ se quibus esse videt.

Pro-

Proderit impensè, à Domino si tempore duro
 Expectes tacita voce salutis opem.
 Utile erit Domini tenero consuescere ab ævo
 Impositum placido pectore ferre iugum.

Iod.

Talis enim secretus aget, lætusque tacebit,
 Quodlibet à Domino ferre paratus onus.
 Repet humi cautus, nec se super ardua tollet,
 Si fors spem tali sit reperire modo.
 Maxillas etiam colaphis præbebit iniquis,
 Nec renuet linguæ dicta proterua pati.

Habitum pie-
 nitentis expri-
 mit.

Caph.

Haud etenim Dominus tam longas concipit iras,
 Respuat ut populum tempus in omne suum.
 Qui nos afflixit, tandem miserebitur idem,
 Tanta in eo placidæ vis pietatis inest.
 Quum sæuit, facit hoc animo obluetante, suæque
 Congrua naturæ, dum miseratur, agit.

Lamed.

Quoslibet obritos pedibus disperdere sæuis,
 Terrenus vinctos quos modo carcer habet:
 Fallere iudiciis, & circumscribere iniquis,
 Sic oculos summi ut non vereare patris:
 Dinexare dolis miseros, & crimine falso:
 Assensu Dominus non probat ista suo.

Mem.

Quis vecors adeò, ut Domino cuncta ista volente
 Accidere, & certa cum ratione, neget?
 Quis dicat summum non antè iubere Monarcham
 Omnia, quàm fiant, seu bona, siue mala?
 Ne se igitur cruciet quisquam, cesumue queratur,
 Impia puniri dum sua facta videt.

Prospera & ad-
 uersa à Deo.

B 2

Nun.

Nun.

Scrutemur potius nostrarum errata viarum,
 Iamque sit ad Dominum cura referre pedem:
 Ad cælum duplicesque manus, mentemque leuemus,
 Atque illinc humili voce petamus opem.
 Viximus iniuste, culpis consciuimus iras,
 Factus es ad veniam durior inde Deus.

Samech.

Nos furor obtrexit miseros tuus, atque cecidit,
 Confecit, nec cui parcere vellet, erat.
 Ne penetrent ad te gemitus, tibi nubila ponis,
 Et cursum timidæ non finis esse preci.
 Calcatur populos inter, spreteque iacemus,
 Per similes cæno, quod pede turba terit.

Phe.

Hinc læti magnis hostes risere cachinnis,
 Mordentes sæuis vulnera nostra iocis.
 Impendet laqueus, trepidant formidine vires:
 Cladibus atterimur, vasta ruina manet.
 Tristia inexhaustos deducunt lumina riuos,
 Dum plebis recolo fata suprema meæ.

Ain.

Non intermisso lacrymarum frangitur vsu
 Hæc acies, requiem nam vetat esse timor.
 Nec modus accedet lacrymis, nec luctibus vllus,
 De cælo spectans ni Deus addat opem.
 Dumque puellarum contemplor damna mearum,
 Tabida ab aspectu mens stupet ipsa meo.

Tsade.

Cassibus, & lino velox comprehenditur ales,
 Sic ego præda fui, causa nec vlla subest.

Deiecta

Deiecta in tetrum cecidit mea vita baratrum,
 Obruit ipsius desuper ora lapis.
 Hoc super vndarunt ingentes vertice fluctus,
 Et dixi, exitio proxima vita mea est.

Coph.

Me Deus, immeritum puteus licet ater habebat,
 Non te cessabam voce ciere tamen.
 Utque exaudisti, sic nostras excipe voces,
 Te quoties gemitu, vel pia adibo prece.
 Quum dudum astares propior te in vota vocanti,
 Dicebas, memini, spem cape, pone metum.

Res.

Cum reus iniuste premerer, te iudice vici,
 Atque mea auxilio est vita redempta tuo.
 Infidiae hostiles te non latuere, doli que,
 Ne causae afferri vim patiare meae.
 Vidisti quanto miserum petiere furore,
 Insuper & tacita quid mihi mente parent.

Sin.

Audisti quam sim probris affectus iniquis,
 Quidque mihi arcani turba inimica struat.
 Ut me traducat sua per conuicia, quosque
 Parturiat vultu dissimulante, dolos.
 Aspice ut ingeminent de me mordacia semper
 Carmina, ceu sedeat, promoueatue gradum.

Thau.

Redde vicem, prauos meritis vlciscere poenis
 Supplicium, factis quod meruere, ferant.
 Pectora fac habeant monitis imperuia rectis,
 Quo tua peruersos iustiùs ira premar.
 Cladibus infectare ipsos, iustoque furore
 Obrue, sub celi luce nec esse sinas.

B 3

CAPVT

Aleph.

Heu qualis rutilo apparet nūc squalor in auro?
 Quàm procul abcessit splendidus ille nitor?
 Saxa iacent totam passim disiecta per urbem,
 Materies sanctæ quæ fuit antè domus.

Beth.

Quàm sibi dissimilis facta est generosa Sionis
 Proles, à solito quàm procul acta gradu?
 Quæ prius obrizo vestita excelluit auro,
 En contempta, velut fictilis olla, iacet,

Gimel.

Exertant lamiaë distentas lacte papillas,
 Fætibus, & præstant iusta alimenta suis:
 At soboli pastum mater Solymæa recusat,
 Struthio in hoc morem dura sequuta tuum.

Daleth.

Sicca hæret sicco lactentis lingua palato,
 Quòd careat genitrix subleuet vnde sitim.
 Est alius qui panis opem deposcit: egestas
 Tanta sed annonæ est, vt dare nemo queat.

He.

Deliciis, dapibusque prius, luxuque fluentes,
 In triuijs stratos sustulit ægra fames.
 Quosque modò Oebalius murex coccusq; tegebat,
 Stercora pro lautis arripuere cibus.

Vau.

Nam Solyma infelix Sodomæ peccata scelestæ
 Vicit, & hinc grauior culpa sequuta premit.
 Concidit hæc subiti diuino fulminis ictu,
 Hostilem nullam ferre coacta manum.

Zain.

Zain.

Candidior niuibus fuerat Nazareus ordo,
 Nec tantum in puro lacte nitoris erat.
 Vultibus ipsorum species cedebat eburna,
 Sed neque Sapphiri tam bona forma fuit.

Heth.

Nunc quisque occurrit nigra fuligine turpis:
 Admoueas propius lumina, nosse neges.
 Carnibus absumptis, tantum cutis ossibus hæret,
 Corpus & exucci stipitis instar habet.

Teth.

Quam fuerat melius vitam finire sub ense,
 Inque breui spatio posse perire semel.
 Dura trahunt isti per lentam funera tabem:
 Nam quo se valeant pascere terra negat.

Iod.

Fœmina quæ fuerat minimè truculenta, feroxque,
 In sua defœuit pignora, & illa necat.
 Scindit ea, & sectas partes imponit ahenis,
 Has coquit, hinc tristem subleuat ægra famem.

Caph.

Compleuit Dominus conceptos mente furores,
 Effundens iræ tela facesque suæ.
 Igne Sionæas succenso perdidit arces:
 Tam celebre à fundo flamma cremauit opus.

Lamed.

Damna fidem superant, nulli potuere Tyranni
 Credere, nec populi quæ modò facta nocent.
 Haud fore rebantur vires, quæ rumpere portas
 Possent, & Solymas vi penetrare domos.

Mem.

Scilicet has clades falsi inuexere Prophetæ,
 Et pariter sancti turba ministra loci.
 In fontem medio Solymæ fudere cruorem,
 Corpora que immeritæ iusta dedere neci.

Nun.

Sanguine polluti fuso errauere per urbem,
 Cæcus ut incerto qui pede tentat iter.
 Sichorum penitus sordebant sanguine vestes,
 Ut posset munda tangere nemo manu.

Samech.

Ergo audiuerunt: vos hinc auertite fœdi,
 Carpite veloces hinc fera turba gradus.
 Parcite pollutis quicquam contingere dextris,
 Iurgantis populi hæc, atque abigentis erant,
 Addebant gentes: superum illos cura reliquit,
 Inter & Abramidas desijt esse Deus.

Phe.

Dispulit hos Domini facies irata, nec addet,
 Lumina ut illorsum vertere amica velit.
 Sacrificum vultus non erubuere, senesque
 Nulla dignati sunt pietate viros.

Ain.

Dum Phariã spectamus opem, neq; cernimus vllã,
 Ipsius vana decipimurque fide;
 Dũ foris auxilia haud quicquã adiutura moramur;
 Debilis inuasit lumina nostra stupor.

Tfade.

Nutamus pedibus mediis per lubrica vicis,
 Quẽmque timebamus iam prope finis adest.
 Venit summa dies, rebusque nouissima nostris,
 Præcipitant celeri fata suprema gradu.

Coph.

Coph.

Præuertère hostes aquilinas cursibus alas,
 Nec nos cessarunt per iuga summa sequi.
 Insidias nobis per deuia rura locarunt.
 Semita dispositis non vacat vlla dolis.

Res.

Heu Christus Dominus vitæ spirabilis author,
 Sustinuit propter crimina nostra capi.
 Christe, tua nobis iucunda viuere in vmbra
 Per medias gentes tempus in omne dabis.

Sin.

Ærumnis gaude nostris habitator Idumes,
 Hussica diuitiis qui colis arua potens:
 Tu quoque supplicij calicem gustabis amari:
 Gustabis dixi? pocula plena bibes.
 Quo tibi nunc plaudis toto spoliabere cultu,
 Atque omni deinceps corpore nuduseris.

Thau.

Iam tua culpa suum finem Solymæa propago
 Accepit, pœnæ nunc modus esto tuæ.
 Captiua externum posthac non ibis in orbem.
 Arbitrio dabitur viuere posse tuo.
 Impia te porro Dominus multabit Idume,
 Obscurumque tuum non sinet esse scelus.

ORATIO IEREMIÆ.

Caput quintum.

Magne parës hominũ, rerũq; æterna potestas,
 Omnia qui dextra cunctipotente moues:
 Huc, age, flecte tuos oculos, quibus omnia cernis,
 Et quæ conditio nostra sit, oro, vide.

B 5

Oppro-

Opprobrium, casusque Deus reminiscere nostros,
 Aspice quò noster cesserit omnis honos.
 Pellimur hæredes, opibus priuamur auitis,
 Nostra peregrinus rura domosque tenet.
 Viuimus orbatì patribus, pupillaque turba,
 Et curam nostræ nemo salutis habet.
 Sunt matres viduis similes, quæ fata virorum
 Descent, nec finem luctibus esse sinunt.
 Porus aquæ nobis numerato constitit ære,
 Et pretio nostris sunt data ligna focis.
 Pertulimus duros pressa ceruice labores,
 Nec delassatis contigit vlla quies.
 Assyriis, Phariis que manus porreximus ambas,
 Possemus saturi panis vt esse cibo.
 Peccauere patres nostri, quos atra sepultos
 Claudit, & obducto cespite terra tegit.
 Et nos illorum veteri pro crimine pœnas
 Pendimus, afflictis culpa aliena nocet.
 Qui nostra insuerant præcepta faceessere serui,
 Cogimur illorum iussa superba pati.
 Nec tamen est quisquã qui nos hinc liberet, aut qui
 Subleuet à famula corpora nostra manu.
 Heu miseri panem capitis, vitæque periculo
 Quærimus horrendæ per loca plena necis.
 Nostra cutis similis clibano est effecta nigranti,
 Hanc speciem nobis addidit ægra fames.
 Fæmineus iacet omnis honos, indigna puellæ
 Præmia seruatae virginitatis habent.
 Non pudet infami proceres suspendere ligno,
 Curua nec ægrorum stringere colla senum.
 Flore iuuentutis sunt hostes turpiter vsi,
 Polluit ingenuum fæda libido gregem.

At pueros tanto lignorum fasce grauarunt,
Ut rueret lapso turba tenella pede.
Legifer in portis cessat dare iura senatus,
Exercet solitos nulla iuuenta choros.
Omnia nunc animi perierunt gaudia nobis,
Nil præter luctum vox modò nostra sonat.
Vertice de nostro lapsæ cecidere coronæ,
Gloria sub pedibus, quæ fuit antè, iacet.
Væ nobis, Dominum furiato læsimus ausu,
Nec veriti ipsius spernere iussa sumus.
Mens hinc tabifico torquetur nostra dolore,
Lumina hebet lacrymis obtenebrata suis.
Discruciat facies chari fœdissima montis,
Nos tua contristat vasta ruina Sion.
Hic iuga versutæ vulpes deserta pererrant,
Humanoque cubant nil prohibente metu.
Tu Domine vsque manes omni durabilis æuo,
Stat solium regni tempus in omne tui.
Cur nostri æternos obliuia ducis in annos?
Linquendi miseros quis tibi finis erit?
Nos ad te dignare pio conuertere motu,
Curaque erit posita nostra redire mora.
Effice prischorum redeat fors lata dierum,
Et renoua absterfis tempora nostra malis.
Sed nihil auxiliij à votis, precibusque videmus,
Nullaque spes monstrans commodiora datur:
Quippe sumus vultu nimis auersante repulsi.
Heu tua quàm validis æstibus ira calet!

THRENORVM FINIS.

CAN-